Ontmoeting tussen dieren

Sky is mijn kat. De zwart-witte op de foto.
Hij is de koning van de gemeenschappelijke tuin van onze appartementen. Al 8 jaar!
Hij loopt waar hij wil, wanneer hij wil.
Hij heeft zijn favoriete rustplekken
die toch uitzicht bieden over de tuin.
Hij houdt graag het overzicht.

Maar nu is ineens P. daar.
Ik geef haar privacy ☺,
maar haar volledige naam beschrijft ook haar karakter:
pittig, niet van tegengeluid gediend
en een groot besef van wat ze allemaal wil.

Haar favoriete bezigheid buiten
lijkt te bestaan uit manieren verzinnen
waarop ze ongemerkt mijn huis binnen kan komen.
Maar dat gaat Sky echt te ver.
Dan komt hij me een handje (pootje) helpen.

De ontmoetingen tussen die twee verlopen voorzichtig.
Sky zou het liefst de koning van de tuin blijven.
P. moet haar plek nog verwerven.
Dat gaat gepaard met veel ruiken,
sissen, blazen, slaan en roepen.
Elke dag gaat het een stukje beter.
lets minder opwinding.

Misschien laat deze foto wel een keerpunt zien.
P. is op dieet en mag alleen haar eigen eten.
In de zomer wil ik het eten voor Sky
nog wel eens buiten zetten.
Dat deed ik ook op deze ochtend .
Ik dacht dat P. nog binnen was,
maar toen ik een minuut later
met mijn eigen ontbijt buiten kwam,
zag ik dit:
de nieuweling eet uit hetzelfde bakje als Sky.

En Sky zit er op een meter afstand naar te kijken.
Een beetje sip, zo is mijn interpretatie.
Maar hij gaat het gevecht ook niet aan.
Als P alles op heeft
en er met een gevulde buik bij gaat liggen,
doet Sky hetzelfde.

Vrede op aarde.
Ik vertel dit verhaal natuurlijk niet zomaar.
In de woede tussen de katten,
de nieuweling en de gevestigde,
zie ik de onrust in onze maatschappij
tussen precies dezelfde groepen.

Kijken, verkennen, sissen, slaan soms.
Want de nieuweling is de vijand
die mijn rust verstoort
en een streep zet door alles
wat ik normaal vind en waarop ik hoop.
Wie heeft deze nieuweling
überhaupt toegestaan te komen?

Deze twee katten gaan langzaam beseffen
dat ze het samen moeten doen in de tuin.
Zo hoop ik dat ook wij mensen dat leren in onze
gemeenschappelijke tuin, de aarde.
We kunnen elkaar niet wegdenken.
We zijn uiteindelijk allemaal mens.
Goed en slecht of beide door elkaar.
Voorzien van innerlijk vuur
of juist de rust zelve.
Maar allemaal MENS.

Misschien kan de vrede tussen ons starten
met een gedeelde maaltijd.
Of eigenlijk: met een weggegeven maaltijd.
En als we er even bij blijven kijken
hoe de ander smakelijk eet en zijn honger stilt,
kunnen blijdschap en vrede
zomaar ons deel worden.

O ja, een maaltijd is een maaltijd.
Is een gedekte tafel.

Maar Jezus liet zien dat een maaltijd geven
ook een symbool is voor echte ontmoeting.
Wat zetten we klaar voor deze ontmoeting?
Waarmee willen we ons voeden?
Wat zal onze zielen goed doen?

Neem deze woorden dus niet alleen letterlijk.

Marion Korenromp, voormalig pastoraal werkster